

Andra Dan

TOATE MAMELE IUBESC LA FEL

© 2023 Andra Dan

Stocarea sau reproducerea totală sau parțială, prin orice mijloace, a textului sau a ilustrațiilor acestei cărți este interzisă fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Ilustrație: Anca Truscai

Editor: Monica Hriscu

EDITURA CURS

Al. Padin nr. 12 apt. 35, 400508 Cluj-Napoca, România

tel. 0727-305103, contact@edituracurs.ro

www.edituracurs.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DAN, ANDRA

Toate mamele iubesc la fel / Andra Dan ; cu il. de Anca Truscai. - Cluj-Napoca : Curs, 2023

ISBN 978-606-9685-40-2

I. Truscai, Anca (il.)

821.135.1

Tipar: MEGA PRINT SRL

PRINTED IN ROMANIA

**TOATE MAMELE
IUBESC
LA FEL**

Andra Dan

Cu ilustrații de Anca Truscai

EDITURA CURS

2023

Fuicei mele, Elisa

Cuprins

<i>Cuvânt înainte</i>	9
Atunci când tu dormi	10
Acum, cu tine	12
Tropote de cai în templu	15
Pe fruntea cerului	16
Atemporalități	17
Magnum opus	18
Peste noapte	20
Casa plină	23
Mai mică decât un bumb	24
Între plăci tectonice	26
5 dimineața	27
Dacă mă cauți	29
Mi-au spus să nu te țin în brațe	30
Crești	33
Împreună în tot	36
E noapte	38
Să mă locuiești	40
Cerul nostru	41
Soarele alergând	43
Tantrum	44
A solis ortu usque ad occasum	47
Regatul de cleștar	49

Cuvânt înainte

Binețe, părinte minunat! Mamă cu sufletul doldora de dragoste ce ai născut din carnea ta, sau ai crescut viață născută din carnea alteia, fii binecuvântată!

Toate mamele au iubit, iubesc și vor iubi la fel, în toate veșnicile. Suntem menite să fim izvor nesecat de dragoste și de inspirație, de răbdare și de îngăduință, de creativitate și de iertare. Deși la rândul nostru învățăm toate aceste lucruri în timp ce creștem puii agățați de umerii noștri, deseori șubrezi, devenim uluitoare de-a lungul anilor și ne umplem de o forță pe care nu am cunoscut-o, dar care, ca mame, nu ne va mai părăsi niciodată.

Deși izvorât mereu din două inimi, miracolul vieții poate fi plămădit doar din trupul femeii – iar acest mic detaliu al Creației face ca mamele să fie toate unite printr-un fir invizibil ce le aseamănă și le contopește.

Aș vrea ca această carte-manifest să fie un simbol pentru toată zbaterea ta, acea zbatere pe care o avem noi toate, amestecată cu neputință, dubii, grijă, încântare și iubire peste măsură.

Chiar dacă nu ne cunoaștem, acel fir invizibil ne ține împreună și, de îți va fi greu, nu uita că toate mamele iubesc la fel și nu ești niciodată singură...

Iar ție, fata mamei, Elisia Ana, am vrut să îți las cuvânt despre cât de mult te-au iubit părinții tăi, din prima zi când am aflat că ne-ai ales pe noi pentru viața ta minunată. Îmi doresc ca, atunci când vei fi mamă, să simți și tu faptul că ești cu adevărat binecuvântată și că ai o menire incredibilă – de a da mai departe toată această iubire necondiționată.

Cu inima toată,

Andra Dan, o mamă

Atunci când tu dormi

– prima poezie de după nașterea Elisiei –

Duișia s-a născut odată cu tine.

N-am știut că în brațele tale se poate plămădi eternitatea.

Atunci când dormi, aștept să te trezești, pândindu-ți genele răsfirate molcom pe
aripă de vis –

Oare știi cât de multă iubire te înconjoară?

Oare simți tornada lăuntrică ce ne-ai provocat-o, doar existând?

Atunci când dormi, mă podidesc toate stările posibile,
Pentru că doar atunci n-am brațele pline de aripi dumnezeiești, de firimituri de cer
pe care îl pot atinge, în formă de om.

Am un dor nesfârșit de tine atunci când dormi.

Nu va trebui să faci niciodată nimic în afară de a fi.

Nu vom avea liste pe care să le bifezi, ca să te simți importantă sau ca să ne câștigi
încrederea ori stima.

Te vom prețui întotdeauna și îți vom acorda toată abundența pe care ne-o vor
permite mâinile și inimile, indiferent ce vei face și indiferent cine vei crește să fii.

Am un dor nesfârșit de tine atunci când dormi.

Când mă privești în ochi, deși ai numai câteva zile pe Pământ, mi se umplu plămâni
de aer – parcă altul, mai parfumat, mai liniștitor, mai eliberator.

Când mă privești în ochi, se contopesc anotimpurile între ele, devenind unul singur
– anotimpul binecuvântărilor.

Când mă privești în ochi, devin nesfârșită.

Am un dor nesfârșit de tine atunci când dormi.

În sufletele părinților tăi, te-ai zămislit atunci când și-au atins
pentru prima dată mâinile, cu respirația sacadată de uimire și foame lăuntrică
pentru ceva infinit.

În prima lună cu tine, am trecut amândoi prin mii de stări în care trecutul s-a
contopit cu viitorul, în căușul palmei unui prezent necunoscut și plăpând.
Tot ce știam vreodată a intrat sub aripa unei lumi noi, în care suntem trei inimi ce
bat în ritmuri concentrice.

În prima lună cu tine, am pus punct și virgulă și ne-ai dat prima ta lecție –
reinventarea de sine nu are nevoie de veșnicii, se poate face într-o singură clipă,
dacă ai avântul potrivit.

În prima lună cu tine, ne-ai arătat că abundența este infinită și că o fărâmă de
Dumnezeu venită de nicăieri poate schimba karma unei familii pentru totdeauna.
Odată inundați de iubirea ta moale, singura ta rațiune de a trăi, ne-am plecat
capetele cu smerenie în fața vieții și am devenit mai umili.

Am un dor nesfârșit de tine atunci când dormi.

Pentru că, atunci când dormi, ești încă în lumea îngerilor din care ai venit
Și tare mult aș vrea să fim și noi acolo, cu tine,
Ca să îți înțelegem încă de pe acum perfecțiunea sălbatică și să te păstrăm așa
pentru totdeauna,
Nefrângând nicio clipă corola de minuni cu care ai venit tu pe lume, ca să ne aduci
aminte de a noastră, iar și iar.

Acum, cu tine

Am crezut că îmi pierdusem esențele.
Eram atât de departe de mine încât,
Dacă întindeam mâna către cer, se întuneca sângele în degetele mele,
Negăsind licărul din nimic.
Mă pierdusem în lumea pretențiilor malițioase ale altora,
În fricile înnegurate ce mă cutremurau zi de zi, neputincioasă în a reuși să reușesc.
Nu-mi mai cântam din inimă, ci din ambiția de a fi mai mult decât eu însămi,
Pentru a atinge sufletele celor care nu sapă în ei deloc,
Și voiam să vorbesc pe limba lor,
Neștiind că eu nu știu să o vorbesc
Și nici nu trebuie...

Acum, cu tine,
Iubesc din nou emoția ca atunci când am descoperit-o prima dată,
Când nu sărutasem buze și nu strânsesem de mână.
Acum, cu tine,
Îmi regăsesc sălbăticia cea mai profundă,
Acea dătătoare de Artă și de Viață,
În mine însămi.
M-am îndepărtat atât de mult de ceea ce înțeleg și pot ceilalți,
De ceea ce vor alții de la mine,
Trăiesc în lumea în care tu ai creat-o pentru noi,
Descoperind cu ochii tăi ceva ce nu am mai găsit de milenii în mine –
Perfecțiunea simplității, a bucuriei nepretențioase, a iubirii care nu cere nimic.
Acum, cu tine,
Mă las din nou aruncată în valurile vulnerabilităților mele,
Așa acute și grave cum sunt – tu rescrii partitura vieții mele
Ca cel mai iscusit compozitor.

Acum, cu tine,
Sunt mai mult decât mine.
Sunt Noi
Și cânt cu două voci
Muzica Dezîmblanzirii.

Tropote de cai în templu

E atât de ușor să-mi pierd capul după tine, Lumină!
Abia aștept să vină dimineața să îți aud inima bătând repede
Ca tropotele unor cai sălbatici în deșert
Până mă strângi tare în brațe ca să știi că eu sunt eu
Și tu ești tu, deși noaptea ne-a purtat în lumi suspendate
Unde poate nu eram împreună mereu.

E atât de ușor să-mi pierd capul după tine, Lumină!
Mă îmbăt cu nesăț din zâmbetul tău abundent,
Strâmb, diafan, știrb,
Și mă dor obrajii de atâta fericire ce nu încap în mine.
Aș vrea să mă dedublez – ca să mă pot bucura mai mult
Și ca să pot să stau trează lângă tine noaptea,
În timp ce cealaltă eu să doarmă ca să fie a doua zi
Nouă, pentru tine.

E atât de ușor să-mi pierd capul după tine, Lumină!
Când plângi, mi se zguduie templele
Atât de bine înrădăcinate în mine și sigure pe ele –
Devin deodată instabile, sensibile și moi,
Ca să ne punem amândouă jos, printre ruine
Și să auzim răspunsul la rugăciunile noastre.

E atât de ușor să-mi pierd capul după tine, Lumină!
Trezește-te, zâmbește-mi, nu mai vreau să dorm.
Plângi, răscolește-mă, vreau să simt totul acut.
Râzi, aleargă, te voi urma întotdeauna.
E atât de ușor să-mi pierd capul după tine, Lumină!
Dar inima-mi stă de veghe semeață,
Ca să bată pentru a te iubi nesfârșit.

Pe fruntea cerului

În ochii tăi își găsește suflarea întreaga existență,
Deși clipești des uneori și îmi pierd rațiunea ușor cu tine, înger.

Mi-e inima sură și încremenită noaptea,
Când nu-ți văd ochii, dar îți aud glasul chemându-mă –
Oare mă vei chema pe mine întotdeauna
Atunci când îți va fi foame de viață, de liniște, de brațe calde?

Adormi pe umărul meu beteag și încovoiat
Ca un înger visând pe fruntea cerului
Și mă gândesc uneori – oare chiar merit atâta neant
Susurat într-un mic corp de omenire –
Și din toate brațele, tocmai într-ale mele?

Nu știi ce culoare au ochii tăi,
Sunt rupți din inima pădurii, din adâncurile mărilor,
Sunt plini de încredere și bunătate –
Au culoarea fericirii și perfecțiunii neatinse de tristeți,
Au culoarea dragostei care te-a creat,
Au culoarea vieții care va fi la picioarele tale.

De vor fi vreodată ploi, înger al mamei sale,
De vor fi furtuni, vulcani ce erup în calea ta și porți închise,
Te aștept tot aici pe umărul beteag
Să-ți mai cânt despre păsări măiastre
În timp ce tu adormi,
Ca un înger visând pe fruntea cerului.